

ПРЕДСТАВЉАМО ЖИРИ 58. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ

Дипломирала је глуму на Академији уметности у Београду, на драмском одсеку, у класи професора Ивана Бекјарева (1999. године). Похађала је Високу школу за медије на Медија план институту, Лил, Француска (одсек у Сарајеву 2000/2001). Тренутно похађа мастер студије на Факултету драмских уметности у Београду, на одсеку за теорију драмских уметности.

Од 2005. до 2008. године члан је Удружења драмских уметника Србије у статусу слободног уметника. Обавља функцију председнице Удружења драмских уметника Лазареваца „Пулс” од 2002. године. На позицији председнице Савета за културу ГО Лазаревац била је од 2005. до 2009. Радила је као уредница сценског програма у Центру за културу Лазаревац (2008–2012). Функцију заменице председника Заједнице професионалних позоришта Србије обављала је од 2012. до 2015, а председница Заједнице била је у периоду од 2015. до 2018.

Уређивала је јутарњи и позоришни програм на ТВ Јаста (2001/2002), а у периоду од 2008. до 2012. ради као уредница сценског програма Центра за културу Лазаревац. Била је уметнички селектор „Позоришне ревије” у Аранђеловцу од њеног оснивања до 2015. године. Стални је члан уметничког Савета Фестивала хумора за децу, оснивач манифестације „Дани Колубарске битке”, а од 2020. године представља Србију у Евроазијској асоцијацији позоришта са седиштем у Истанбулу (Малтепе), Турска.

Оснивач је Првог приградског позоришта у Лазаревцу, на чијем је челу од 2012. године па до данас.

У матичном позоришту, као и у позориштима Србије (Позориште „Добрица Милутиновић”, Сремска Митровица, НП Пирот, РП Нови Пазар, Позориште „Бора Станковић” у Врању, НП Лесковац, НП Ниш, Битеф театар, Народно позориште у Београду, Позориште на Теразијама, УК „Вук Стефановић Караџић”, НП „Стерија”, Вршац, Театар „Бојан Ступица”, НП Ужице) остварила је близу 60 позоришних улога. Играла је у делима Нушића, Шекспира, Чехова, Кољаде, Лорке, Голдонија, Кунјија, Мекдоналда, Симовића, Црнчевића, Хармса, Елфриде Јелинек, али и домаћих савремених драмских писаца: Маје Пелевић, Горана Миленковића, Милоша Николића, Данице Николић, Сање Савић, Биљане Србљановић, Браниславе Илић. Играла је на филму – *Кола 375, Ах Џо и Ойштимисти*, као и у серијама *Камионџије г. о. о.* и *Бранилац* (РТС). За радио Београд снимила је шест радио драма.

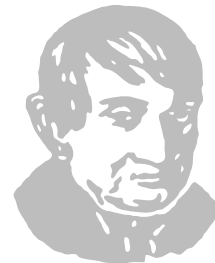
Аутор је документарне драме *Хлеба и ујара* (објавио БХ Радио 1), као и дечијег програма *Иза седам јора*, РТВ ГЕМ.

Извршни је продуцент на 79 позоришних представа матичне куће и копродуцентских кућа. Продуцент документарног филма *Колубарска битка*, који је рађен поводом 90 година од Колубарске битке.

За свој рад награђивана је појединачним, али и колективним наградама.

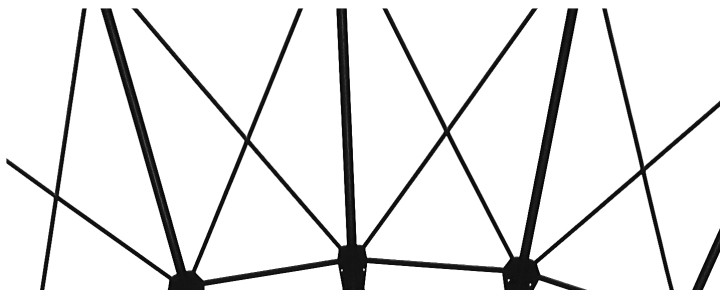

Ивана Недељковић, глумица

НАГРАДЕ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

- Награда за најбољу драмску представу у целини
- Награда за најбољу режију
- Награда за најбољу сценографију
- Награда за најбољу костимографију
- Награда за најбоље глумачко остварење – четири равноправне награде
- Награда најбољем младом глумцу
- Специјална награда – за неки од сегмената позоришне игре који није обухваћен главним наградама
- Награда Округлог стола критике

ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ

7. мај 2022. 20.00 часова

НА РУБУ ПАМЕТИ

ЈЕДНЕ ПИЈАНЕ НОВЕМБАРСКЕ НОЋИ 1918.

Мирослав Крлежа (по делима М. Крлеже,
Ива и Тене Штивичић)

Режија: Марко Мисирача

Књажевско-српски театар Крагујевац /
Хрватски културни центар Београд

8. мај 2022. 20.00 часова

ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Душан Јовановић

Режија: Горчин Стојановић

Народно позориште Ниш /
Народно позориште Лесковац

9. мај 2022. 20.00 часова

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Тијана Грумић

Режија: Миа Кнежевић

Народно позориште Лесковац

10. мај 2022. 20.00 часова

ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Демоло

Режија: Александра Ковачевић

Краљевачко позориште /
Шабачко позориште

11. мај 2022. 20.00 часова

ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија: Снежана Тришић

Краљевачко позориште

12. мај 2022. 20.00 часова

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Патрик Лазић и Милена Демоло

Режија: Патрик Лазић

Народно позориште Пирот

13. мај 2022. 20.00 часова

ИЗБИРАЧИЦА 42

по мотивима Избирачице Косте Трифковића

Режија: Владимир Попадић

Крушевачко позориште

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ

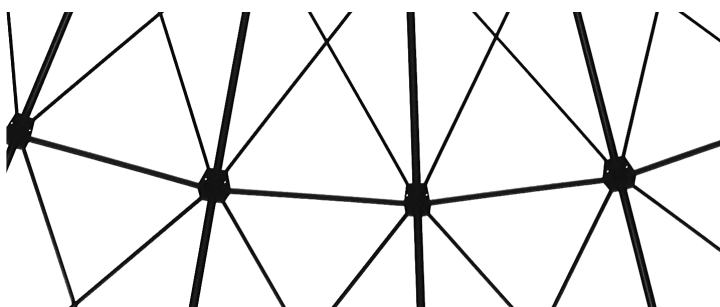
14. мај 2022. 20.00 часова

СВИЊСКИ ОТАЦ

Александар Поповић

Режија: Хаџи Немања Јовановић

Народно позориште Ужице

ГЛЕДАЛИ СТЕ / СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

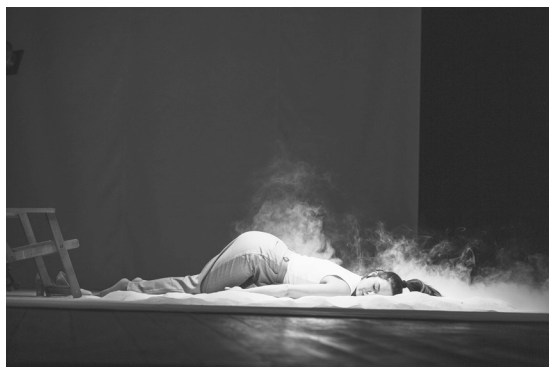
Тијана Грумић

Редитељка: Миа Кнежевић
Сценографкиња: Миљена Вучковић
Композитор: Александар Спасић
Костимографкиња: Биљана Гргур
Кореографкиња: Јелена Алемпијевић
Дизајн светла: Радомир Стаменковић

ИГРАЈУ:

Аташ младић који је пливао и преживео – **Филип Радивојевић**
Јасир Аташов старији брат – **Филип Радивојевић**
Др Штраус криптозоолошкиња и истраживачица морског дна – **Сузана Грујић**
Браца власник кафане код залива, шверцер – **Дејан Тончић к.г.**
Урбан Урбан концептуални уметник, добитник златне кашике, престижне награде за најбољег уметника 21. века – **Драган Марјановић**
Отац отац од сина – **Иван Јанковић**
Дечак син од оца – **Петра Димитријевић**
Новинарка – **Мина Цоцић**

Народно позориште Лесковац

О представи

Према подацима из 2021. године 270 милиона људи је у миграцији, у покрету, без станишта, раздвојено од својих породица.

Пошто ратна разарања не престају, *Стварање човека* можда може да се догоди ако научимо поново да стварамо емпатију и поштовање за животе других.

Миа Кнежевић, редитељка

ВЕЧЕРАС НА РЕПЕРТОАРУ / ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Деполо

Режија: Александра Ковачевић
Сценограф: Владан Славковић
Костимограф: Станислава Јамушаков
Композитор: Предраг Милановић
Сценски покрет: Дамјан Кецојевић
Дизајн светла: Радомир Стаменковић
Сарадник на пројекту: Биљана Славковић, психотерапеуткиња

ИГРАЈУ:

Јагода – **Јасминка Хоцић / Биљана Константиновић**
Дуња – **Александра Ристић**
Малина – **Горица Динуловић**
Неранца – **Соња Милојевић**
Вишња – **Биљана Талић**
Грозда – **Деана Костић**
Купина – **Светлана Миленковић**

Краљевачко позориште / Шабачко позориште

ЧОВЕК КАО ИЗЛОЖБЕНИ ПРЕДМЕТ, МОРЕ КАО НЕЖНОСТ

пише: Александра Јовановић

Представа „Стварање човека”, у режији Мие Кнежевић, сада већ трећа по реду која говори о рату, смрти и свеопштој окрутности људског друштва, узима један другачији приступ. Пажњу преусмерава на последице уништења држава, на сасвим природну реакцију људи: да беже како би се спасли.

Тијана Грумић у свом тексту оставља рат негде у позадини, кога смо свесни у сваком тренутку, али коме не објашњава узрок, јер он на крају није важан. Важне су судбине милиона избеглица које тенденциозно посматрамо као гомилу, са минималном дозом емпатије, тек да не испаднемо неосетљиви. А када се та гомила приближи нашим границама, онда долази и до незадовољства, чак страха. У таквим тренуцима, заборавља се да је та гомила састављена од индивидуа, да свака особа у бекству има своју личну причу, трагедију и разарање од ког се склања. Тијана Грумић у фокус ставља судбине двојице браће, Јасира и Аташа (Филип Радивојевић), избеглица из земље захваћене ратом, примораних да препливавањем мора дођу до безбедног места. Кроз неколико наративних линија, употребу медијског извештавања и на крају самоподрсмешљивог претварања трагедије у уметност, прича се завршава, али само наизглед. Она даље позива на преиспитивање, истраживање, дискусију и емпатију, преко потребну да би човек изнова настао.

Редитељка, Миа Кнежевић, третира позорницу као мултимедијални простор, где наснимљеним материјалима као интегралним деловима радње, као и документарним фотографијама на платну подиже ниво уверљивости, проширује контекст и поставља представу као дело у којем се успешно преплићу колективно и лично, извештавање и исповест, наративно и поетско. У самом тексту представе постоји тежња, да се, управо кроз поетику мора, увежу јунаци, што се на почетку третира као околност која је ту због функционисања радње, да би како представа одмиче, она постала симбол нежности, туге и љубави. „Увек ћу волети море”, изговара Филип Радивојевић као Јасир и након што га је море утопило. Сценографија Миљене Вучковић, замишљена је као телевизијски студио, али само у оквирима. Песак, као главна материја, кесе са ђубрентом и светлећи прстенови, врло брзо, иако једноставни, учине да у простору драме: на плажи, испред кафане и најважније, у мору.

Кореографкиња, Јелена Алимпијевић као и дизајнер светла, Радомир Стаменковић, одиграли су огромну

улогу, стварајући атмосферу у којој публика може заиста да доживи покрете у води, успорене и хипнотичуће. Костими Биљане Гргур прецизни су и сведени, наглашавајући оно што је важно у вези ликова, а музика Александра Спасића уноси преко потребну емотивност, на коју снажна реакција не изостаје.

У „Стварању човека”, глумци у својим улогама започињу игру постојано и суздржано, да би са сваком новом сценом, љуштили слој по слој, док се потпуно не оголе. Лик новинарке (Мина Цоцић), у улози покретачице и својеврсне нараторке, показује како извештавачки тон ипак може постати емотиван и да иза информација које даје, садржински грубе, сувопарне, може постојати отпор, у виду дрхтања гласа и паузе, сакривен, а приметан.

Петра Димитријевић у улози Дечака, јунака, чију би призму публика требало да поприми, успела је да буде окосница читаве представе, лик коме можемо да верујемо, јер једини демонстрира праву емпатију, док у исто време може бити нестрпљив, помало себичан и својеглав.

Лик Урбана Урбана кога тумачи Драган Марјановић, грандиозан и подсмешљив приказ светски признатог уметника, неодређене уметничке дисциплине, својим смешком и лепим, али речима лишеним сваке емоције, врло директно позива публику на преиспитивање саме уметничке делатности, где у потрази за новим изразом и признањима, често трпи људскост.

На крају, Јасиrowо тело постаје експонат, инсталација, коју други гледају са одглумљеним заинтересованошћу, како приличи изложбама, сем што је у овој сцени, то уједно и погреб. Ова „инсталација” би требало да покаже уметников став о миграцијама и страдањима људи са Блиског истока и та „инсталација” би требало да проговори о колективној трагедији и остави публику нему због своје непоредиве јачине, због тога што је „већа од живота”. Само што то није „инсталација”, већ људско тело и није веће од живота него је управо супротност: мртво. Можда кључна ствар коју бисмо требали да се запитамо, јесте: шта би се догодило да је Јасир преживео и пожелео да прича о свом искуству? О кријумичарима, силовању које је доживео, чак о свом срећном детињству? Колики би аплауз и колико тачно минута медијског простора добио?

ОКРУГЛИ СТО ПРЕДСТАВЕ СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

ФОТО: Ненад Борисављевић

Треће вече фестивала, др Зоран Максимовић, обратио се учесницима представе „Стварање човека” као и присутној публици и позвао на размену утисака о представи и дискусији о самој теми обрађеној у комаду.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ

Јако је занимљива ваша уводна реч представе. Ако научно поново да стварамо емпатију у нама и око нас, онда може доћи до стварања човека.

МИА КНЕЖЕВИЋ

Ја сам тако схватила Тијанин наслов, да полази од питања, како ми уопште схватамо шта је човек, усред свих тих страдања која непрестано трају. Само ово што ми познајемо као блиску прошлост, тај рат не престаје никад и само је питање у ком се делу света тренутно дешава. У питању је контрапункт, разарање и стварање и у том смислу, како ми уопште да знамо шта је стварање ако нисмо свесни туђих стварања. Та неминовност нас је сачекала и у процесу, како је нови рат кренуо. Наравно, ми смо рањиви људи и није питање да ли само нама гори под ногама. Него, чим се то примакне границама, да сви на то другачије гледамо и другачије третирамо.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ

Како сте дошли на идеју да два брата игра један глумац?

МИА КНЕЖЕВИЋ

Мени је занимљиво како ми људе који цивилизацијски долазе из других култура опажамо, посебно ако је друга раса у питању, сви нам делују јако слично и заправо изгубимо тај осећај да је то индивидуа. Некако их гледамо као целину, тако гледамо на мигранте. Сви нам изгледају исто, а нису. То су појединачне судбине. То ми је било једно од полазишта, а друго, због саме везе између њих двојице. Када један гине, он технички поклања живот другом и то ми је била метафора која мислим да идејно функционише добро за ову причу.

ФИЛИП РАДИВОЈЕВИЋ

Када сам сазнао да ћу играти две улоге, испрва ми је било нејасно. Мени је ово прича о страдању човека. Јер онај који остане у животу, ипак не може бити цео, јер је изгубио неког важног. У овом процесу сам малтене прошао четири године факултета, толико је интезивно било.

ПЕТРА ДИМИТРИЈЕВИЋ

Да, редитељка нас је враћала на основе, на темеље глуме, на нешто што смо можда и заборавили. Врло је мудро остављала суштину, а чистила вишкове. Било је изазовно играти дечака и наћи прави приступ улози. Јер он није дете, а није још ни човек. Није чак ни у пубертету. Тражили смо праву меру, у изговору, али и покретима тела.

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ

Заиста мислим да су честитке представи на месту. Рат већ јако дуго није престао и треба говорити о томе. Препознали сте актуелност ситуације и бавили сте се темом која је активистичка и важна. Са друге стране имамо Тијанин текст, који је сажет, има свој ток, али и много ружаваца, па ипак, увек се врати главном току. Њен текст није драмски једноставан. Са тим монолошким структурама, са неким наративима који су наизглед неважни, али само наизглед. Мислим да сте доста вешто преточили тај наратив у сценску слику. И оно што ми иначе смета, више крајева, овде има смисла.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ

А одакле инспирација за имена ликова?

ТИЈАНА ГРУМИЋ

Пре свега, син и отац, зато што могу бити било ко, било ко од нас. А сад, Урбан Урбан, је неко моје разрачунавање са самом собом. Писала сам овај текст на резиденцији у иностранству и дуго сам се осећала лицемерно, зато што седим у хотелу и пишем о туђим трагедијама да бих завршила рад, даље добила можда новац од извођења тог рада, а шта сам суштински урадила за те људе? И онда је Урбан Урбан, дошао као преиспитивање моје позиције, дакле, шта уметност може све да уради, а то је да постави нешто пред људе и полемише о томе. А хтела сам да име звучи као човек-бренд и то име ми је звучало прво смешно, а у ствари је доста језиво, када видите шта тај човек у ствари ради и како посматра ту трагедију. На крају, докторка Штраус, као цео тај слој академског и теоријског посматрања свих ових проблема и некако дистанце у томе и отуђености тих људи од индивидуалних прича. За њих је то статистика и неки објекат и нема име. Размишљала сам којом би професијом требало да се бави и онда сам јој дала ту измишљену професију, где се бави неким митским бићима, да је мало ишчашим и променим, као што су сви они ишчашени и померени, а у ствари лице на све нас.

кат и нема име. Размишљала сам којом би професијом требало да се бави и онда сам јој дала ту измишљену професију, где се бави неким митским бићима, да је мало ишчашим и променим, као што су сви они ишчашени и померени, а у ствари лице на све нас.

СУЗАНА ГРУЈИЋ

Мени је било забавно да играм научницу Штраус, пре свега, јер је било дивно радити са овим уметницима, дивним, креативним и мислећим бићима. Било је изазовно, јер је већина њене радње заснована на покрету, а то нисам одавно радила. Посебно је био интересантан рад са Јеленом Алемпијевић. Заиста је и сам процес био као на сцени, медитативан и опуштајући.

Др Зоран Максимовић честитао је још једном на изведби и тиме је округли сто треће фестивалске вечери завршен.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ**ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ, модератор округлог стола критике**

Др Зоран Максимовић, театролог. Дипломирао је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Катедри за историју. Магистрирао је и докторирао на Академији уметности у Новом Саду, на Одсеку театрологије.

По пројектима, радио је у Српском народном позоришту и Стеријиним позорју (1982–97), и као новинар на Радио Новом Саду (1992–93) и ТВ Нови Сад (1996–98).

Од 1991. запослен је у Архиву Војводине, а од 1995. је у Позоришном музеју Војводине (од 2002. до 2017. био је директор).

Редовни је члан Матице српске од 1995, а од 2004. члан њеног Одбора Одељења за сценске уметности у музику, и секретар од 2020. Сарадник је *Српској биографској речника* (од 1996), *Енциклопедије Новог Сада* (од 1999) и *Српске енциклопедије* (од 2007). Члан је Главне редакције научноистраживачког пројекта Позоришна култура Војводине Позоришног музеја Војводине (од 2003).

Учесник је више домаћих и иностраних симпозијума, семинара и конференција. Био је члан жирија на позоришним фестивалима и за доделу уметничких награда, научних признања и члан више струковних, организационих, извршних и управних одбора, савета и комисија. Од 2006, члан је Удружења позоришних критичара и театролога Србије (огранак АИТС). Један је од оснивача Фондације „Лаза Костић” (Лондон, Београд, Нови Сад, 2009). Потпредседник је Новосадске секције Међународног савета за игру (CID, од 2014) и потпредседник Савета Међународног фестивала позоришта за децу у Суботици (2014–2018).

Аутор је и двадесетак музеолошко-театролошких изложби (Србија, Словачка, Мађарска, Велика Британија, Република Српска).

Објављивао је у зборницима радова, периодичним публикацијама и дневним листовима, домаћим и страним.

Аутор је и приређивач више публикација, између осталих: *Мира Бањац*, 2002; *Двадесет година уметничке игре Дијане Козарски*, 2004; *Владимир Маренић – позоришно сликарство, сцена и костим* (са Б. Нишкановић и Р. Лазићем), 2005; *Јуриј Љвович Ракитин – животи, дело, сећања* (са Е. Успенски и А. Арсењевим), 2007; *Оксана Сторожук – двадесет година уметничког рада*, 2011; *Позорје Лазе Костића*,

др Зоран Максимовић,
модератор округлог стола критике

2011; *Theatre poetics of Laza Kostic*, 2012; *Уметност игре Милана Лазића* (са Г. Теглаши), 2013; *Ибзенове драме, и на војвођанским сценама*, 2016; *Све наше Хеде*, 2018; *Свејлана Бојковић – Уметност игре или играње за историјом* (са Б. Атанацковић), 2019; *Позориште у времену сваком – Капалој изложбе поводом 100 година Удружења драмских уметника Србије*, (са М. Одавић, Ј. Ковачевић, М. Перишићем и С. Лазић), Удружење драмских уметника Србије, Београд 2019; *Јосиф Шлезингер – животи и дело* (са Ф. Неметом, Љ. Ристовски и В. Тодоровићем), 2021; *Обнова Српској народној позоришта* (1918–1921), 2021.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

4. мај – 4. јун

Фоаје Књажевско-српског театра

ИЗЛОЖБА „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ”,

организатор Дом омладине Крагујевац, продукција Културни центар Горњи Милановац

10. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

РАДИОНИЦА „ДРАМАТИЗАЦИЈА САВРЕМЕНЕ КЊИЖЕВНОСТИ – ИЗАЗОВИ И РЕШЕЊА”,

Милош Латинковић, књижевник

11. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „МИСЛИ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА О ПОЗОРИШТУ И ГЛУМИ”,

др Немања Савковић, доцент на Факултету уметности Универзитета у Приштини

13. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ: СРПСКОГ ПОЗОРИШТА КАМЕН ОДБАЧЕНИ, КАМЕН УГАОНИ”,

др Исидора Поповић, театролог

14. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДСТАВЉАЊЕ МОНОГРАФИЈЕ „СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: ТИХИ МАЈСТОР ВЕЛИКОГ УМЕЋА”,

Зоран Јеремић, приређивач монографије, Зоран Жеравчић, представник издавача – „Колектив” Ужице и мр Немања Ранковић, глумцац и редитељ

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

ИЗЛОЖБА „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ“

Након Горњег Милановца, Крагујевца, Београда (Музеј Народног позоришта у Београду), Новог Сада (59. Стеријино позорје), Јагодине (44. Дани комедије), Пуле (62. Пулски филмски фестивал Пула, Хрватска), Вршца (Културни центар), Лесковца (Лесковачки интернационални фестивал филмске режије), Ниша (51. Филмски сусрети) и Врњачке Бање (41. Фестивал филмског сценарија) изложба „Мија Алексић – бити глумац“, аутора Бобана Стефановића, у продукцији Културног центра Горњи Милановац, отворена је у Књажевско-српском театру у Крагујевцу 4. маја 2022, у организацији Дома омладине Крагујевац.

Изложба припремљена поводом деведесетогодишњице рођења глумца Милосава Мије Алексића (26. 09. 1923, Горња Црнућа, општина Горњи Милановац) премијерно је представљена у септембру 2013. године у Горњем Милановцу. Реализована је у сарадњи са породицом Мије Алексића, Народним позориштем у Београду, Радио-телевизијом Србије, Југословенском кинотеком, Народним музејом Крагујевац и Музејом позоришне уметности Србије.

Изложбу можете погледати од 4. маја до 4. јуна у фоајеу Књажевско-српског театра.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта у Нишу

Младен Кнежевић, директор Књажевско-српског театра

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимиr Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта

Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта Нови Пазар

Драган Марјановић, в. д. директора Народног позоришта Лесковац

Ивана Недељковић, директорка „Пулс театра” Лазаревац

Владимир Василић, в. д. директора Шабачког позоришта

Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш

Ненад Јовић, директор Позоришта „Бора Станковић” Врање

Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

ТИМ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Директор

Младен Кнежевић

Извршни продуцент

мр Војо Лучић

Односи са јавношћу
и маркетинг Фестивала
Јована Перић

Техничка координаторка
Ана Колбјанова

Техничка подршка
Ненад Милорадовић

Екипа технике

Владан Бркић, Зоран Стевановић, Страхинја Ђорђевић, Марија Вујичић, Саша Ђорђевић,
Никола Манић, Саша Радивојевић, Иван Филиповић, Добрица Андрић, Зоран Јокановић

Административно-правни послови

Светлана Борковић, Надица Огњановић

Рачуноводствени послови

Данијела Миленковић, Снежана Недељковић, Данијела Стевић, Снежана Ристић

Домаћини труппа

Александар Милојевић, Јасмина Димитријевић, Чедомир Штајн, Ненад Вулевић, Сања Матејић,
Марија Ракочевић, Александар Милорадовић

Видео продукција

Дарко РИОТ

Билетарница

Милица Ђорђевић

Разводнице

Марија Пековић и Милица Савић

Волонтери/ке

Канцеларија за младе Крагујевац – Бојана Крстовић, Петра Гавриловић, Хелена Арнаут, Јована Марковић,
Софија Стојановић, Жељка Вукићевић, Лазар Станојловић, Емилија Савић, Катарина Марковић, Данијела Пантовић,
Ђорђе Петровић, Никола Шаркочевић, Александра Чупић, Александра Трговчевић

